

พุทธศาสตรบัณฑิตกับการส่งเสริมประเพณีไทย

ผศ. ดร. พนชัย ปันธย์
อาจารย์ประจำ วิทยาเขตเชียงใหม่

ความนำ

คำว่า ประเพณี เป็นสิ่งที่ปฏิบัติสืบท่อ กันมาเป็นเวลา นาน บางครั้งก็ไม่อาจกำหนดระยะเวลาได้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับปี พศ. ๒๕๔๙^๑ ได้ให้ความหมาย คำว่า ประเพณี หมายถึง สิ่งที่นิยมถือประเพณิตามปฏิบัติสืบท่อ ๆ กันมา จนกว่าเป็นแบบแผน ชนบธรรมเนียมหรือจริยตประเพณี มีนักประชุมหลายท่าน เช่น เสถียรโกเศศ^๒ ได้กล่าวว่า ประเพณี คือความประพฤติที่หมู่ชนหมู่หนึ่ง ถือเป็นธรรมเนียมแบบแผนสืบท่อ กันมา นาน จนพิมพ์เดียวกันถ้าใครในหมู่ประพฤตินอกแบบก็เป็นการ ผิดประเพณี และยังนิยมท่านหนึ่ง คือ พระยาอนุมานราชธน^๓ ได้กล่าวว่า ประเพณีเป็นความเชื่อ ความคิด ค่านิยม ทัศนคติ ศีลธรรม จริยต ระเบียบแบบแผน และวิธีกรรมทำหรือประกอบพิธีกรรมในโอกาส ต่าง ๆ ซึ่ง เชื่อถือปฏิบัติสืบทอด กันมา จนกล้ายเป็นแบบแผนของความคิดความเชื่อถือและปฏิบัติสืบทอด กันมา จนกล้ายเป็นแบบอย่างของความคิด ความเชื่อและการกระทำนั้น ๆ ประเพณีและพิธีกรรม จึงมี ความหมาย ลักษณะความสำคัญ ที่จะเกิดคุณค่าต่อสังคมอย่างไร ขณะที่สังคมมีการปฏิบัติเป็นวิถีชีวิตอยู่ พุทธศาสตรบัณฑิต ควรเรียนรู้และนำไปปฏิบัติได้ หลายท่านได้กล่าวว่า ประเพณี พิธีกรรมเปรียบเหมือน กระพี้หรือเปลือกไม้ แก่นหรือใจของไม้เปรียบเหมือนหลักคำสอนของพุทธศาสนา มีคำขยายความ ประเพณีและพิธีกรรม คือ

“ประเพณี” (Tradition) และพิธีกรรม เป็นคำที่เรียกสอดคล้องกันเสมอว่า ประเพณีพิธีกรรม เพราะว่า เป็นสิ่งที่สืบทอดกันมา พิธีกรรมบางอย่างกล้ายเป็นประเพณีไปก็มี ประเพณี จึงเป็นแบบอย่าง ทางค่านิยมได้ เช่น การทำขวัญนาค การแห่นนาคในพิธีบวช ประเพณีทำบุญตามก้าวysลาก (สลาภภัต) ประเพณีด้น้ำ-ดำหัว ของภาคเหนือ ประเพณีแห่เทียนพรรษา ภาคอีสาน

^๑ ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๔๙, (กรุงเทพ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์, ๒๕๔๖), หน้า ๖๖๓.

^๒ บันเทิง พาวิจิตร, ประเพณีวัฒนธรรมไทยและความเชื่อ, (กรุงเทพ : อโศกสินสаторส์, ๒๕๔๘), หน้า ๗๖.

^๓ ภารดี มหาขันธ์, พื้นฐานอารยธรรมไทย, พิมพ์ครั้งที่ ๒, (กรุงเทพฯ : พรินติ้งเอ็กซ์, ๒๕๔๔), หน้า ๑๒๖.

ประเพณีจังແຍກເປັນ ຕ ອຢ່າງ ຄືວ

- ๑) ຈາກີຕປະເພນີ ມາຍຄົງ ປະເພນີທີ່ເປັນກົງ ຮະເບີຍບ ຂອງສັກມຽນທັງຫລັກຂອງສຶລະຮຣມ ຂອງສາສນາດ້ວຍ
- ๒) ຂນບປະເພນີ ມາຍຄົງແບບແຜນຂອງສັກມທີ່ປົງປັດສືບຕ່ອກນຳມາ
- ๓) ດຣມເນີນປະເພນີ ມາຍຄົງປະເພນີທີ່ປົງປັດກັນນາມໄດ້ເຄິ່ງຄົດ ຄືວ່າເປັນປະເພນີ ດຣມດາ

ພຶກີຮຣມ ຄືວ ແບບແຜນທີ່ປົງປັດກັນໃນສັກມນີ້ ຈຶ່ງພຶກີຮຣມເປັນແບບແຜນທີ່ຄືວມາຈາກຂນບດຣມເນີຍມ ປະເພນີທັງທາງຕຽບແລະທາງວົ້ມ ທີ່ໄດ້ມາຈາກສາສນາຫຼືຄວາມເຂື່ອຕາມປະເພນີທົ່ວໂລກ ສ່ວນຄນໄທຢ ສ່ວນມາກັນເນື້ອພະພຸທຮສາສນາຍ່ອມນໍາພຶກີຮຣມແບບແຜນພຸທຮມາໃຊ້ ແລ້ວນຳມາປະຢຸກຕົກປະເພນີ ຕາມຄວາມເຂື່ອຂອງທົ່ວໂລກ

ດນຍ ໄຊຍໂຍຮາ ໄດ້ໃຫ້ຄວາມໝາຍຂອງຄໍາວ່າ ພຶກີຮຣມ ຄືວ ກາຮບູ້ຈາ ອັນໝາຍຄົງ ກາຮກະທຳຕາມ ແບບຍ່າງການປົງປັດຕາມດຣມເນີຍມ ເພື່ອສ້າງຄວາມເປັນຮະເບີຍບເຮົ້ອຍ ພຶກີຮຣມເປັນກາຮແສດງອອກແທ່ງຄວາມເຂື່ອທາງສາສນາ ອັນກ່ອໃຫ້ເກີດຄວາມອບອຸ່ນທາງໃຈ ພຶກີຮຣມທາງພະພຸທຮສາສນາມີຄວາມເກີ່ວຂ້ອງທັງຮັກພຶກີແລະພຶກີຮາມກົງ ຮົມທັງພຶກີຮຣມທາງສັກມແລະງານເທສກາລຕ່າງ ຈ

ພຶກີຮຣມກັບສາສນາເປັນສິ່ງເກີ່ວເນື່ອງກັນ ໂດຍມີພຶກີຮຣມເປັນສ່ວນປະກອບໃນການປົງປັດຕາມຫລັກ ຄໍາສອນບາງປະກາງ ພຶກີຮຣມທີ່ສຳຄັນໃນພະພຸທຮສາສນາແປ່ງອອກເປັນ 2 ປະເທດໃໝ່ ຈຶ່ງຕ່ອໄປນີ້

๑. ພຶກີຮຣມທີ່ເກີ່ວກັບວິນຍສ່າງໂດຍເນພາະ ເຊັ່ນ ພຶກີບຣພາ ພຶກີອຸປສມບທ ພຶກີເຂົ້າພຣະາ ພຶກີປວາຣາ ພຶກີແສດງອາບຕີ ພຶກີຈຸນ ພຶກີສວດປາຕີໂມກໍ ພຶກີຮັບອອິກຣນ ເປັນຕົ້ນ

๒. ພຶກີຮຣມທີ່ເກີ່ວກັບວັນສຳຄັນທາງສາສນາແລະສັກມແຍກເປັນດັ່ງນີ້

๒.๑ ວັນສຳຄັນທາງພະພຸທຮສາສນາ ເຊັ່ນ ວັນມາພບູ້ຈາ ວັນວິສາຂບູ້ຈາ ແລະວັນອາພບູ້ຈາ

๒.๒ ພຶກີຮຣມທາງສັກມທີ່ພະພຸທຮສາສນາມີສ່ວນເກີ່ວຂ້ອງຍູ້ດ້ວຍ ເຊັ່ນ ພຶກີສມຣສ ພຶກີສພ ພຶກີທຳບຸລູນໃນໂອກາສຕ່າງ ຈ ເປັນຕົ້ນ

ມັນ ພຍອມຍົງຄໍ ໄດ້ກ່າວ ໃຫ້ສ້າງເພີ້ນ ວ່າ (ໃນວັນອັງຄາຣ ທີ່ ๒๒ ກຣກວາມ ๒๕๕๖ ເວລາ ๑๔.๐๐ ນ.)

ẫ ດນຍ ໄຊຍໂຍຮາ. ພຈນານຸກຣມພຸທຮສາສຕຣ. (ກຽງເທພາ ພິມພົກ້ໄຂເອສເພນຕິງເຂາຮ໌, ๒๕๔๓), ໜ້າ ๑๔.

พิธีกรรม คืออะไร พิธีกรรมคือแบบแผนหรือเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประเพณี ความจริงแล้ว ความรู้ความหมายและการเกิดขึ้นของพิธีกรรมนั้นมีก้าวประสมผู้ใดให้ความหมายที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ มากมาย แต่สำหรับข้าพเจ้านั้น คิดว่า พิธีกรรมจะเกิดขึ้นจะต้องมีประเพณีมาก่อน ทุกอย่างที่ประพฤติ ในประเพณีทั่วไป ของคนไทยทุกภาคที่มีประเพณีเป็นของตนเองแต่ละประเพณี ก็มีขั้นบประเพณีหรือ ระเบียบ วางแผนไว้ที่จะให้ทำถูกตามประเพณี

การเกิดพิธีกรรม พิธีกรรมเกิดจากการปฏิบัติทางศาสนา ศาสนาหรือพุทธศาสนานั้น มาจาก พุทธบัญญัติ และพิธีกรรมที่ผสมผสานกับประเพณีท้องถิ่น หรือศาสนาอื่น จนกลายเป็นประเพณี ท้องถิ่น เช่น พิธีบวช ปoyer ส่องล่อง ของไทยใหญ่ภาคเหนือ การซิงเปรตของภาคใต้ แห่ประสาทผึ้งของ ภาคอีสาน ก็ยังเป็นประเพณีและพิธีกรรมที่ปฏิบัติกันมาถึงปัจจุบัน ไม่นิยมเปลี่ยนแปลงแก้ไข หรือถ้า หากคงไว้ก็ไม่ขัดต่อชีวิตประจำวันในสังคมปัจจุบัน ควรจะอนุรักษ์เอาไว้ ส่วนพิธีกรรมอื่น ๆ นอกจากนี้ ก็ควรพิจารณาเป็นเรื่อง ๆ ไป

ลักษณะของพิธีกรรม

ในศาสนาแต่ละศาสนา ย่อมมีเครื่องหมายแตกต่างกันไป โดยใช้สิ่งที่เป็นรูปธรรมแทนสิ่งที่เป็น นามธรรม หรือความหมายอันละเอียดลึกซึ้งโดยผ่านทางพิธีกรรม บ้าง ศิลปกรรมที่แสดงเป็นประติมากรรม บ้าง สลักผาผนังบ้าง เมื่อพบสัญลักษณ์เหล่านี้ ทำให้เข้าใจทันทีว่า นั้นเป็นเรื่องของศาสนา นั้น ๆ เช่น พบรรมาจักร หรือพิธีทอดกฐิน หรือการกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ ทราบทันทีว่า นี้คือสัญลักษณ์ใน พุทธศาสนา หรือพบไม้กางเขน ก็เข้าใจทันทีว่า นั้นคือเครื่องหมายในศาสนาคริสต์ ดังนั้น พิธีกรรมใน ฐานะ เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง ที่เชื่อมสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับศาสนา ซึ่งอาจจะเป็นพิธีกรรมที่ปฏิบัติ เป็นส่วนบุคคล เช่น สาدمนต์ หรือพิธีกรรมส่วนรวม เช่น การทำพิธีอุปสมบทและการบูชาในโบสถ์ ในโอกาสต่าง ๆ ซึ่งจะต้องมีบรรยายกาศ แห่งความศักดิ์สิทธิ์อยู่ด้วย พิธีกรรมเป็นสัญลักษณ์ศาสนา เพาะเป็นกรอบสำหรับถนนรักษาสันธรรมะ และเป็นเครื่องเสริมศรัทธาในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทำให้เกิด ความสัมพันธ์กับความจริงในศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นเครื่องหมายแสดงออกของศาสนาที่เห็น ชัดเจนที่สุด เป็นรูปธรรมแบ่งออกได้หลายประเภทตามหลักการของศาสนา นั้น ๆ เช่น ด้านประติมากรรม สถาปัตยกรรม และจิตกรรม เป็นต้น

^๕ สีมา อนุรักษ์, มรดกคนอีสาน, (อุดรธานี: หจก. ชีแอนด์เอ็น, ๒๕๕๐), หน้า ๒๒.

ได้กล่าวถึงพิธีกรรมทางพระพุทธศาสนาแล้วเบื้องต้น จึงแยกลักษณะของพิธีกรรมทั่ว ๆ ไปเพื่อเสนอเป็นมุ่งมองเป็นลักษณะคือ

๑. เป็นสื่อสัญลักษณ์แสดงถึงความเป็นจริง เช่น การกราบ การไหว้ การคำนับ เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความรู้สึกของผู้กระทำว่า มีความเคราะห์นับถือ นอบน้อม ยำเกรง เป็นต้น ต่อสิ่งหรือบุคคลนั้น ส่วนการขยายจินตนาการ และมโนภาพเป็นหน้าที่ของผู้ให้สัญลักษณ์^๖

๒. เน้นเรื่องจิตใจเป็นสำคัญ คือ จุดมุ่งหมายใหญ่เพื่อให้เกิดความสบายนิ่ง เกิดกำลังใจ มีความหวังว่าอำนาจของพุทธมนต์ซึ่งเหนือกว่าฝี เทวดา จะช่วยให้ปลดภัยจากความกลัวอำนาจมีดเหล่านั้นได้และ

ความสำคัญของพิธีกรรม

พิธีกรรมมักมีองค์ประกอบสำคัญคือต้านทานอาจกล่าวได้ว่าสมาชิกในสังคมใช้เรื่องเล่าประเพท ต้านทานในการอธิบายเหตุผลและที่มาในการประกอบพิธีกรรม ต้านทานจึงเป็นส่วนที่เป็นนามธรรม ในขณะที่พิธีกรรมเป็นส่วนที่เป็นรูปธรรม มีค่ากล่าวของนักคิดชนว่า “ต้านทานมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับพิธีกรรม ศีลธรรม และโครงสร้างสังคม การกระทำที่ถือว่าเป็นพิธีกรรมย่อมมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ

๑. การกระทำที่มีความสำคัญต่อจิตใจ คือเป็นการกระทำที่สัมพันธ์กับความจริงที่จิตใจสัมผัสได้ ซึ่งเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติโดยมุ่งสร้างอารมณ์ที่ผดุงจิตใจ ให้เกิดความสบายนิ่ง กำลังใจความมั่นใจ เป็นผลตามมา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าจิตใจอยู่เหนือวัตถุและร่างกายภายนอกเป็นส่วนหนึ่งของจิตใจและเมื่อได้กระทำพิธีกรรมแล้วเกิดความสบายนิ่ง

๒. การใช้สัญลักษณ์ในการจัดทำพิธีกรรมแบบต่าง ๆ จะต้องมีอุปกรณ์เช่น ดอกไม้ รูป เทียนหรือเครื่องเซ่นต่าง ๆ เริ่มตั้งแต่สิ่งไม่มีชีวิตมีสัตว์และคนเป็นต้นตลอดจนกิริยาท่าทาง เช่น การร่ายรำ การประนมมือ การไหว้ กิริยาซึ่งข้าง การกระทึบเท้า และถ้อยคำหรือบทสาวดต่าง ๆ ซึ่งใช้เป็นสัญลักษณ์

บอกให้ทราบถึงความรู้สึกการะและความตั้งใจแన่แน่ที่จะจัดทำสิ่งต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามกระบวนการแห่งพิธีกรรมนั้น ๆ อันบ่งถึงมโนภาพจินตนาการ เป้าหมายที่ชัดเจน พลังจิตอารมณ์ในความสัมพันธ์กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์แห่งองค์ประกอบพิธีกรรมนั้น ๆ

^๖ กิตติแก้ว อัตถาการ, เอกสารการสอนชุดไทยศึกษา, (กรุงเทพฯ: ๒๐๒๐๐ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๖๓), หน้า ๖.

พิธีกรรมของพระพุทธศาสนาที่ปฏิบัติในสังคมไทย

๑. พิธีกรรมที่เป็นของพุทธล้วน ๆ เช่น กฐิน, อุโบสถกรรม เป็นพิธีกรรมตาม พระธรรมวินัย
๒. พิธีกรรมแบบผสม หมายถึง พิธีกรรมที่มีในศาสนาและผสมผสานกับพิธีกรรมท้องถิ่นสังคมไทย มีพิธีกรรมที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาเป็นส่วนใหญ่ เช่น เกิดจากประเพณีเกี่ยวกับชีวิตของคนไทย แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. ประเพณีเกี่ยวกับครอบครัว ได้แก่ เรื่องการทำบุญเทศกาลต่าง ๆ งานบวชนาค งานแต่งงาน และเรื่องของความตาย เป็นต้น

๒. ประเพณีเกี่ยวกับส่วนรวมเนื่องด้วยเทศกาล ได้แก่ เทศกาลตรุษสงกรานต์ เทศกาลเข้าพรรษา และออกพรรษา ประเพณีสารทไทย เทศกาลลอยกระทง

พิธีกรรม ไม่ใช่หลักคำสอนของพระพุทธศาสนาโดยตรงแต่ก็เป็นเครื่องห่อหุ้มหลักธรรมมิให้ สูญหายไป ที่เป็นด่านแรกทำให้คนสนใจในพระพุทธศาสนา พิธีกรรมจึงประดุจดังเปลือกไม้ห่อหุ้มต้นไม้ เอาไว้ฉะนั้น นักประชัญจึงเปรียบพิธีกรรมเหมือนกับเปลือกของต้นไม้ เมื่อจะไม่ใช่แก่นของศาสนา แต่ก็ช่วยเหลือเลี้ยง สร้างขวัญและกำลังใจให้บุคคลทำความดี สืบทอดอายุพระพุทธศาสนาให้ยืนยาว ต่อไปได้ คนส่วนใหญ่ มักเข้าใจว่า “เป็นเรื่องของศาสนา” เท่านั้น อาจจะเป็นเรื่องของการประกอบพิธีกรรมในที่ทั่วไป เช่น การบวงสรวง ตั้งศาลพระภูมิ สะเดาะเคราะห์ ต่อชะตา เป็นต้น เพื่อเป็นการรวมคน สร้างขวัญและกำลังใจ สร้างวินัยขึ้นพื้นฐานให้มีขึ้น เป็นต้น เพราะฉะนั้น ทุกศาสนาจึงมีพิธีกรรม ไม่มีศาสนาใด ๆ เลย ที่ไม่มีพิธีกรรม หลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนา^{๓๑} มีความเป็นสากล เพราะมีข้อปฏิบัติที่เป็นทางสายกลาง สอนให้ต้องบูนพื้นฐานของศรัทธา ที่ประกอบไปด้วยปัญญา และมีจุดมุ่งหมายเป็นไปตามความเป็นจริง (อริยสัจ) ตามเหตุตามปัจจัย แก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยเหตุผล และไม่ประมาท

^{๓๑} พระครูสังฆรักษ์จักรกฤษ, ภูริปุโล สถิต ศิลปะชัย, เทศกาลและพิธีกรรมพระพุทธศาสนา, พิมพ์ครั้งที่ ๒, (กรุงเทพฯ: จารัลสนิทวงศ์การพิมพ์, ๒๕๔๘), หน้า ๑๐.

^{๓๒} สถิต ศิลปะชัย, เทศกาลและพิธีกรรมพระพุทธศาสนา, (กรุงเทพฯ : จารัลสนิทวงศ์การพิมพ์, ๒๕๔๘), หน้า ๑๔.

พุทธศาสตรบัณฑิตต่อการส่งเสริมประเพณีไทยและการสร้างสรรค์สังคม

๑. สามารถเป็นผู้นำด้านพิธีกรรมได้ รู้และปฏิบัติพิธีกรรมตามพระธรรมวินัยและพิธีกรรมทางพิธี บุญพิธี กฎพิธี และภิกขุกพิธี

๒. เป็นผู้สามารถแนะนำหรือสอนให้กับประชาชนได้ เช่น คำสอนที่เป็นหลักประชาธิปไตย สอนให้มีเสรีภาพ คือ ไม่บังคับให้เชื่อ แต่สอนให้มีสมภาพ คือ ไม่แบ่งชั้นวรรณะ และสอนให้มีการรักษา คือ มีเมตตา เคารพ ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน สร้างสรรค์สังคมสันติสุข

๓. สอนให้อยู่ร่วมกันด้วยความสุข มีเจตนาที่จะช่วยเหลือกันด้วยเหตุผลที่มีความเชื่อ แตกต่างกัน ไม่มีข้อห้ามให้รังเกียจเหยียดหยามผู้อื่น ๆ มีประวัติบริสุทธิ์ไม่เป็นด้วยเลือด

๔. สอนเรื่องการพึงตนเอง สอนว่า “ผลสำเร็จที่เราต้องการนั้น” ย่อมเกิดขึ้นด้วยการลงมือทำ ไม่ใช่ด้วยการอ้อนวอน บงสรวงหรือรอโชคชะตา

๕. สอนการใช้เหตุผล ใช้สติปัญญากำกับ ตามคำสอนของหลักกาลามสูตร คือ ทำแล้วเกิดประโยชน์ มีความสุข ผู้อื่นไม่เดือดร้อนจึงค่อยเชื่อหรือทำตาม

พุทธศาสตรบัณฑิตการอยู่ร่วมกับสังคมหากดำเนินการทางพุทธศาสนาไปปรับใช้ตลอดก็สามารถสร้างสรรค์ สังคมให้น่าอยู่ และที่ได้ นокรู้เรื่องวิชาการแล้ว พิธีการพิธีกรรมก็ควรรู้ด้วย การที่จะมีบทบาทต่อสังคมนั้นควรเลือกการให้เหมาะสม ดัง พุทธองค์ได้ตรัสสอนเรื่อง “ใบไม้กำมือเดียว” ว่า จะเลือกสิ่งไหนไปใช้ให้เหมาะสมกับภูมิภาค ภูมิภาคที่ต่างกัน ประเพณี พิธีกรรม